

Sygn. akt: III U 603/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2013 r. w O.

sprawy z odwołania J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wysokość renty

na skutek odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 08.10.2010r. **znak** (...) -1/10/I

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję i do ustalenia wysokości renty przyjmuje J. P., począwszy od 11 stycznia 2008r. następujące kwoty: za 1976r. kwotę 2.120 zł, za 1977r. kwotę 16.000 zł, za 1978r. kwotę 18.400 zł, za 1979r. kwotę 20.800 zł, za 1980r. kwotę 24.000 zł, za 1981r. kwotę 28.800 zł, za 1982r. kwotę 48.000 zł, za 1983r. kwotę 64.800 zł, za 1984r. kwotę 64.800 zł, za 1985r. kwotę 64.800 zł, za 1986r. kwotę 64.800 zł, za 1987r. kwotę 84.000 zł, za 1988r. kwotę 827.621 zł, za 1989r. kwotę 493.783 zł oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 14,98 %.

2. w pozostałym zakresie odwołanie oddala.

Sygn. akt: III U 603/11

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 08.11.2011r. J. P. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 08.10.2010r., przeliczającej mu wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu wskazał, że nie zgadza się z powyższą decyzją gdyż ZUS pominął premie: za I kwartał 1989r. w kwocie 44,930zł i za II kwartał 1989r. w kwocie 24.170zł.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podniósł, iż decyzją z dnia 08.10.2010r., wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 01.09.2010r., wydany w sprawie IIIU 284/08, dokonano

przeliczenia odwołującemu wysokości renty z ogólnego stanu zdrowia, uwzględniając w podstawie wymiaru renty wynagrodzenie za rok 1989 w kwocie 424.683zł, w wyniku czego WWPW z okresu od 01.01.1988r. do 31.12.1997r. wyniósł 14,42%. Ponieważ świadczenie to jest jednak nadal mniejsze od najniższego świadczenia, podwyższono je do kwoty najniższej renty, wynoszącej od 01.03.2010r. kwotę 706,29zł. Wpłata tej renty podlega zawieszeniu, ponieważ przyznana odwołującemu renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy jest świadczeniem korzystniejszym.

ZUS wskazał również, że J. P. w odwołaniu od decyzji z 08.10.2010r. wniósł o uwzględnienie w podstawie wymiaru kwot premii, a po ponownej analizie akt, decyzją z dnia 16.12.2010r. dokonano ponownego przeliczenia podstawy wymiaru renty z uwzględnieniem tych kwot premii za 1989r. w łącznej kwocie 69.100zł, co spowodowało zwiększenie wynagrodzenia z za ten rok do wysokości 493.783zł, a tym samym zwiększenie WWPW do 14,70%. Przeliczenia renty dokonano od 11.01.2008r., wysokość renty nie uległa jednak zmianie i nadal jest ustalona w kwocie najniższej renty. Ponieważ jest to świadczenie mniej korzystne niż renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, w dalszym ciągu podlega zawieszeniu.

W toku postępowania J. P. ostatecznie sprecyzował żądania w ten sposób, że oprócz uwzględnienia premii za 1989r. domagał się przyznania mu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia od dnia 01.10.2007r. i wypłacenia wyrównania za okres od 01.10.2007r. do 31.12.2007r., przyjęcia zarobków za w kwocie 143.175zł, wskazanych w Rp-7 z dnia 26.01.1990r., przyjęcia minimalnego wynagrodzenia za lata 1988-1997r. w zakresie nie objętym Rp-7 a także przyjęcia WWPW 135,50%.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Z akt rentowych odwołującego wynika, że decyzją z dnia 26.04.1989r. ZUS przyznał J. P. prawo do renty inwalidzkiej III grupy od 16.04.1989r. a decyzją z dnia 08.08.1990r. przyznano mu prawo do renty inwalidzkiej według III grupy inwalidzkiej w związku z wypadkiem przy pracy, począwszy od 1.02.1990r. Podstawa wymiaru renty ustalona została z wynagrodzenia z 12 miesięcy od 01.06.1988r. do 31.05.1989r. a wyliczony z tego okresu WWPW wyniósł 135,50%. Uprawnienia do renty z tytułu wypadku przy pracy były odwołującemu okresowo przedłużane, ostatnio do dnia 30.09.2007r.

W dniu 4.09.2007r. J. P. złożył w organie rentowym wniosek o ustalenie uprawnień do renty w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres. Po jego rozpoznaniu ZUS decyzją z dnia 12.12.2007r. odmówił odwołującemu od dnia 01.10.2007r. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem, bowiem został on uznany za zdolnego do pracy.

J. P. od powyższej decyzji wniósł odwołanie do Sądu. Po rozpoznaniu tego odwołania w sprawie IIIU 194/08 Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 31.07.2009r. w pkt 1) zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 01.10.2007r. na stałe, a w pkt 2) oddalił odwołanie w pozostałym zakresie. Apelacja J. P. od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16.12.2009r.

Wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 31.07.2009r. ZUS decyzją z dnia 27.05.2010r. przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem od dnia 01.10.2007r., tj. od daty wstrzymania wypłaty renty, na stałe.

Podstawa wymiaru tej renty została obliczona przez pomnożenie WWPW wynoszącego 135,50% przez kwotę bazową przyjętą do obliczenia wysokości renty, tj. 717,16zł, a następnie była waloryzowana. Jednocześnie dokonano wyrównania mu świadczenia za okres od 01.10.2007r. do 31.05.2010r.

W odwołaniu od tej decyzji, wniesionym w sprawie IIIU 1276/10, J. P. domagał się przyznania ustawowych odsetek za okres od 1.10.2007r. do 10.06.2011r. od wyrównania renty należnego za okres od 1.10.2007r. do 30.04.2010r., przyjęcia kwoty bazowej z października 2007r. i przyjęcia do wyliczenia podstawy wymiaru renty wynagrodzenia z

okresu od 1.06.1988r. do 31.05.1989r. lub od 1.05.1988r. do 30.04.1989r., lub od 1.03.1988r. do 28.02.1989r., w zależności od tego, który WWPW będzie korzystniejszy.

Wyrokiem z dnia 30.05.2011r. Sąd Okręgowy w Ostrołęce zmienił zaskarżoną decyzję i w pkt 1) wyroku przyznał J. P. ustawowe odsetki za okres od 04.01.2008r. do 10.06.2010r. od wyrównania renty, wypłaconego za okres od 01.10.2007r. do 30.04.2010r., natomiast w pozostałym zakresie w pkt 2) wyroku odwołanie oddalił.

Na skutek apelacji odwołującego Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 18 stycznia 2012r. uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej wysokości renty z tytułu wypadku przy pracy i sprawę w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Ostrołęce, natomiast w pozostałym zakresie apelację oddalił.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Okręgowy w Ostrołęce, w sprawie IIIU 111/12, po dopuszczeniu dowodu z opinii biegłej z zakresu księgowości, H. G., wyrokiem z dnia 21.09.2012r. oddalił odwołanie J. P. uznając, iż renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy została wyliczona prawidłowo. Wyrok w tej sprawie nie został zaskarżony i jest obecnie prawomocny.

Jeszcze przed wniesieniem odwołania od decyzji ZUS z dnia 12.12.2007r., którą odmówiono J. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, odwołujący w dniu 11.01.2008r. złożył wniosek o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Po jego rozpoznaniu ZUS, decyzją z dnia 21.01.2008r., przyznał J. P. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, na okres od 11.01.2008r. do 30.06.2008r. Do ustalenia podstawy wymiaru tej renty przyjęto zarobki z 10 kolejnych lat kalendarzowych (od 01.01.1988r. do 31.12.1997r.) ze wskaźnikiem z tych lat wynoszącym 13,54% oraz kwotę bazową obowiązującą w dniu zgłoszenia wniosku o rentę wynoszącą 2.059,92 zł.

J. P. wniósł odwołanie od w/w decyzji ZUS z dnia 21.01.2008r., domagając się przyznania renty z ogólnego stanu zdrowia od 1.10.2007r., przyjęcia innej kwoty bazowej i WWPW 135,50%, przyjmowanego dotychczas przy rencie wypadkowej. Po rozpoznaniu tego odwołania w sprawie IIIU 284/08 Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 1.09.2010r. zmienił zaskarżoną decyzję z 21.01.2008r. w ten sposób, że do podstawy wymiaru renty przyjął dodatkowo zarobki za rok 1989r. w kwocie 219.370zł a oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Wyrok w tej sprawie nie został zaskarżony i jest obecnie prawomocny.

Wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 01.09.2010r., wydany w sprawie IIIU 284/08, zaskarżoną obecnie decyzją z dnia 08.10.2010r. dokonano przeliczenia odwołującemu wysokości renty z ogólnego stanu zdrowia, uwzględniając w podstawie wymiaru renty, poczynając od dnia 11.01.2008r., wynagrodzenie za rok 1989 w kwocie 424.683zł, w wyniku czego WWPW z okresu od 01.01.1988r. do 31.12.1997r. wyniósł 14,42%. Ponieważ świadczenie to było jednak nadal mniejsze od najniższego świadczenia, podwyższono je do kwoty najniższej renty, wynoszącej od 01.03.2010r. kwotę 706,29zł.

Wypłata tej renty została zawieszona, ponieważ przyznana odwołującemu renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy jest świadczeniem korzystniejszym.

Odwołujący kwestionował jednak wysokość przyznanej mu renty z tytułu ogólnego stanu zdrowia i obecnie zaskarżył decyzję z dnia 08.10.2010r.

W toku postępowania J. P. ostatecznie sprecyzował żądania w ten sposób, że oprócz uwzględnienia premii za I kwartał 1989r. w kwocie 44,930zł i za II kwartał 1989r. w kwocie 24.170zł, domagał się przyznania mu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia od dnia 01.10.2007r. i wypłacenia wyrównania za okres od 01.10.2007r. do 31.12.2007r., przyjęcia zarobków za w kwocie 143.175zł, wskazanych w Rp-7 z dnia 26.01.1990r., przyjęcia minimalnego wynagrodzenia za lata 1988-1997 w zakresie nie objętym Rp-7 a także przyjęcia WWPW 135,50%.

W ocenie Sądu odwołanie jest zasadne jedynie częściowo.

Z akt rentowych J. P. i odpowiedzi na odwołanie wynika, że już po wniesieniu odwołania organ rentowy uwzględnił częściowo żądanie odwołującego, bowiem decyzją z dnia 16.12.2010r. dokonano ponownego przeliczenia podstawy wymiaru renty z ogólnego stanu zdrowia, z uwzględnieniem w/w kwot premii za 1989r. w łącznej kwocie 69.100zł, co spowodowało zwiększenie wynagrodzenia za ten rok do wysokości 493.783zł, a tym samym zwiększenie WWPW do 14,70%. Przeliczenia renty dokonano od 11.01.2008r., tj. od dnia jej przyznania, wysokość renty nie uległa jednak zmianie i nadal jest ustalona w kwocie najniższej renty. Ponieważ jest to świadczenie mniej korzystne niż wypłacana dotychczas renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, w dalszym ciągu podlega zawieszeniu.

J. P. w toku postępowania oświadczył, iż zgadza się z zaliczeniem mu kwot premii (k. 36a.s.). Podtrzymał natomiast pozostałe żądania.

Rozpoznając merytorycznie żądania J. P. Sąd Okręgowy nie może pominąć orzeczeń zapadłych w sprawach dotyczących odwołującego, a zapadłych na skutek kwestionowania wcześniejszych decyzji ZUS, dotyczących zarówno renty z tytułu wypadku przy pracy, jak i renty z ogólnego stanu zdrowia.

Zgodnie z art. 365 § 1 kpc orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej.

W wyroku z dnia 13 stycznia 2000r. (II CKN 655/98, Lex nr 51062) Sąd Najwyższy przyjął, że istota mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia sądu wyraża się w tym, że także inne sądy, inne organy państwowe, a w przypadkach przewidzianych w ustawie także inne osoby muszą brać pod uwagę fakt istnienia i treść prawomocnego orzeczenia sądu. Wynikający z niej stan związania ograniczony jest jednak, co do zasady, tylko do rozstrzygnięcia zawartego w sentencji orzeczenia i nie obejmuje jego motywów. W wyroku z dnia 12 lipca 2002r. (V CKN 1110/00, Lex nr 74492), Sąd Najwyższy wyraził zaś pogląd, że skutkiem zasady mocy wiążącej prawomocnego wyroku jest to, że przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym ta kwestia nie może być już w ogóle badana. Zachodzi tu zatem ograniczenie dowodzenia faktów, objętych prejudycjalnym orzeczeniem, a nie tylko ograniczenie poszczególnego środka dowodowego.

Wskazać też trzeba, że zawarte w uzasadnieniu orzeczenia motywy rozstrzygnięcia mogą mieć znaczenie dla ustalenia zakresu mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia, czyli granic prawomocności materialnej orzeczenia w rozumieniu art. 365 § 1 kpc (tak wyrok SN z dnia 15 lutego 2007r., II CSK 452/06, OSNC-ZD 2008, nr A, poz. 20).

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż znajdują one zastosowanie co do żądania J. P. przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia od dnia 01.10.2007r. i wypłacenia wyrównania za okres od 01.10.2007r. do 31.12.2007r., przyjęcia zarobków za w kwocie 143.175zł, wskazanych w Rp-7 z dnia 26.01.1990r. oraz przyjęcia WWPW 135,50%.

Jak już wskazano wyżej, J. P. w sprawie IIIU 284/08 kwestionował wysokość renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Wniósł wówczas odwołanie od decyzji z dnia 21.01.2008r., tj. pierwszej decyzji w przedmiocie tej renty, przyznającej mu prawo do renty od 11.01.2008r. Domagał się wówczas przyznania renty z ogólnego stanu zdrowia od 1.10.2007r., przyjęcia innej kwoty bazowej i WWPW 135,50%, przyjmowanego dotychczas przy rencie wypadkowej. Po rozpoznaniu tego odwołania w sprawie IIIU 284/08 Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 1.09.2010r. zmienił zaskarżoną decyzję z 21.01.2008r. w ten sposób, że do podstawy wymiaru renty przyjął dodatkowo zarobki za rok 1989r. w kwocie 219.370zł a oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Powyższe oznacza, iż Sąd w sprawie IIIU 284/08 za niezasadne uznał żądania przyznania renty z ogólnego stanu zdrowia od 1.10.2007r., przyjęcia innej kwoty bazowej i WWPW 135,50%, przyjmowanego dotychczas przy rencie wypadkowej.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Okręgowy na wskazał, że organ rentowy prawidłowo ustalił, że odwołujący stał się całkowicie niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia od dnia 11.01.2008r. i tym samym od tego dnia spełniał warunki do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wskazał nadto, iż żądanie odwołującego w zakresie wcześniejszego podjęcia tej wypłaty, tj. od 1.10.2007r. nie znajduje uzasadnienia w obowiązującym stanie prawnym, bo nie można uznać, że w tym okresie spełniał on przesłanki do przyznania mu prawa do renty z ogólnego stanu zdrowia (str. 3 uzasadnienia k. 47 akt IIIU 284/08).

W uzasadnieniu wyroku z dnia 01.09.2010r. Sąd Okręgowy wskazał nadto, iż niezasadne są też żądania J. P. odnośnie sposobu ustalenia podstawy wymiaru renty w decyzji z dnia 21.01.2008r., ponieważ w sytuacji przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, gdy wcześniej pobierana była przez ubezpieczonego renta z tytułu wypadku przy pracy, podstawa wymiaru renty jest ustalana na nowo zgodnie z zasadami przewidzianymi w art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Nowo przyznana renta z ogólnego stanu zdrowia, tj. na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie jest bowiem kontynuacją pobieranej uprzednio renty wypadkowej, co nie pozwala na ustalenie podstawy wymiaru nowo przyznanej renty w oparciu o podstawę wymiaru poprzednio pobieranej renty wypadkowej, tj. przy przyjęciu WWPW 135,50%. Sąd Okręgowy wskazał wówczas również, iż ZUS słusznie ustalił podstawę wymiaru renty odwołującego z lat 1988-1997, gdyż tylko w tym dziesięcioleciu odwołujący udokumentował jakiekolwiek zarobki (str. 4 uzasadnienia k. 48 akt IIIU 284/08).

Sąd Okręgowy uznając co do zasady, że do wyliczenia WWPW prawidłowo przyjęto lata 1988-1997 wskazał jedynie, że wyliczając WWPW na poziomie 13,54% ZUS pominął niektóre z kwot zarobków otrzymanych przez J. P. w 1989r., tj. kwotę 219.370zł.

Z powyższego uzasadnienia Sądu Okręgowego wynika więc bezsprzecznie, iż zdaniem Sądu brak jest podstaw prawnych do przyznania J. P. renty z ogólnego stanu zdrowia już od 1.10.2007r. oraz WWPW przyjmowanego do wyliczania renty wypadkowej w wysokości 135,50%.

Ponieważ wyrok w sprawie IIIU 284/08 jest prawomocny, przesądził w/w kwestie co oznacza, iż obecnie Sąd nie może ponownie ich badać.

Zauważyć też trzeba, że zaskarżona obecnie decyzją ZUS, wykonuje właśnie w/w wyrok Sądu Okręgowego z dnia 1.09.2010r., wydany w sprawie IIIU 284/08 i po dodaniu nowo uwzględnionych przez Sąd zarobków za 1989r. w kwocie 219.370zł WWPW wzrósł do 14,42% i taki wskaźnik został przyjęty w zaskarżonej obecnie decyzji ZUS.

Mając powyższe na uwadze należy uznać, że niezasadne jest żądanie J. P. zmiany decyzji ZUS z dnia 8.10.2010r. i przyznania mu renty z ogólnego stanu zdrowia od 1.10.2007r. oraz przyjęcia WWPW 135,50%, przyjmowanego dotychczas przy rencie wypadkowej, dlatego odwołanie w tym zakresie zostało oddalone.

Oddaleniu podlegało także żądanie zmiany zaskarżonej obecnie decyzji z 8.10.2010r. i przyjęcia do ustalenia wysokości renty zarobków za w kwocie 143.175zł, wskazanych w Rp-7 z dnia 26.01.1990r.

Przedmiotowe zaświadczenie Rp-7, datowane na 26.01.1990r., zostało złożone przez J. P. do ZUS i znajduje się w aktach ZUS dotyczących renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na k. 24a.r. Odwołujący wywodził, iż wydając zaskarżoną obecnie decyzję z dnia 8.10.2010r. organ rentowy nie ujął z tego zaświadczenia kwoty 143.175zł.

Z treści w/w zaświadczenia wynika, iż na kwotę 143.175zł składają się sumy: 94.750 zł i 48.425 zł.

W ocenie Sądu kwota 143.175zł nie stanowi sumy zarobków odwołującego, nie są to bowiem wynagrodzenia wykazane przez zakład pracy, tylko wyliczenia dokonywane przez ZUS.

Wskazać należy, że J. P. po raz kolejny już podnosi kwestę zaliczenia kwot 94.750 zł i 48.425 zł do podstawy renty jako zarobków.

Kwestia ta była już przedmiotem badania w sprawie IIIU 111/12 a dowody zebrane w tej sprawie świadczą o tym, iż kwoty 94.750 zł i 48.425 zł nie stanowią wynagrodzenia odwołującego.

W sprawie IIIU 111/12 J. P. kwestionował decyzję ZUS z dnia 27.05.2010r., również dotyczącą wysokości renty i także w tej sprawie domagał się uwzględnienia przy wyliczaniu podstawy w/w kwot 94.750 zł i 48.425 zł wskazując, iż jest to jego wynagrodzenie za pracę.

Z akt sprawy IIIU 111/12 wynika, iż żądanie przyjęcia do podstawy wymiaru renty tych kwot zostało prawomocnie oddalone. Wprawdzie sprawa IIIU 111/12 dotyczyła renty z tytułu wypadku przy pracy, lecz Sąd dokonał wówczas oceny przedmiotowego zaświadczenia Rp-7 z dnia 26.01.1990r. i widniejących tam kwot i uznał, iż kwoty 94.750 zł i 48.425 zł, tj. łącznie 143.175zł, nie stanowi sumy zarobków odwołującego, nie są to bowiem wynagrodzenia wykazane przez zakład pracy, tylko wyliczenia dokonywane przez ZUS.

Powyzszy wniosek wynika z opinii biegłej z zakresu rachunkowości H. G., sporządzonej w sprawie IIIU 111/12.

Biegła wyjaśniła, że kwoty wykazane w kolumnie 6 zaświadczenia z dnia 26.01.1990r. z k. 24a.r. (tj. $94.750 + 48.425 = 143.175$), nie są to wynagrodzenia wykazane przez zakład pracy tylko wyliczenia dokonywane przez ZUS. Biegła zwróciła uwagę, że kwoty powyższe nie zostały uwzględnione w podsumowaniu zaświadczenia. Z pisma zakładu pracy dołączonego do zaświadczenia o wynagrodzeniach (k. 23a.r.) wynika, że zakład pracy prosi o uwzględnienie dodatkowo do podstawy wymiaru renty jedynie premii w kwocie 85.350 zł. Z analizy zaświadczenia wynika, że kwota 78.470 zł jest to suma kwot premii za okres październik 1988 roku - marzec 1989r., a 1/12 tej kwoty to 6.539 zł. Biegła wyjaśniła, że kwota 88.211 zł jest zgodna z podstawą wymiaru z okresu od czerwca 1988r. do maja 1989r. ustaloną bez uwzględnienia zaświadczenia z dnia 26 stycznia 1990r. Podstawa po dodaniu 1/12 premii z okresu październik 1988 - marzec 1989r., tj. kwoty 6.539 zł wynosiłaby 94.750 zł ($88.211 + 6.539$) - nie uwzględniałaby ona premii za kwiecień w kwocie 6.880 zł. Kwota 48.425 zł stanowiłaby kwotę renty, jaka byłaby przyznana odwołującemu się w przypadku przyjęcia w/w podstawy w wysokości 94.750 zł, tj.:

- 85% podstawy wymiaru do kwoty 3.000 zł = $3000 \times 85\% = 2.550$ zł,

- 50% podstawy wymiaru ponad kwotę 3.000 zł = $(94.750 - 3000) \times 50\% = 45.875$ zł,

- ogółem 48.425 zł ($2550 + 45.875$).

Także w opinii uzupełniającej biegła H. G. wskazała, że z tego zaświadczenia wynika nadto, iż łączna kwota wynagrodzenia wykazana przez zakład pracy, tj. 85.350 zł, nie obejmuje kwot 94.750 i 48.425 wpisanych w druku zaświadczenia.

Sąd Okręgowy w sprawie IIIU 111/12 podzielił w/w wnioski opinii biegłej i oddalił odwołanie J. P. w zakresie zaliczenia do podstawy wymiaru renty w/w kwot.

W sprawie IIIU 111/12 Sąd przesądził, iż kwoty 94.750 zł i 48.425 zł nie stanowią wynagrodzenia a ponieważ w niniejszej sprawie IIIU 603/11 przedmiotem badania jest to samo zaświadczenie Rp-7 z dnia 26.01.1990r. i te same kwoty, Sąd w niniejszej sprawie IIIU 603/11 jest związany w/w oceną Sądu Okręgowego, dokonaną w sprawie IIIU 111/12. Badaniu obecnie podlega bowiem to samo zaświadczenie i te same kwoty.

Niezależnie od powyższego wskazać trzeba, że Sąd w niniejszej sprawie podzielił wnioski biegłej H. G. z opinii sporządzonej w sprawie IIIU 111/12. Wnioski te opierają się na dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych odwołującego, biegła wskazuje konkretne wyliczenia, z których wysnuwa te wnioski. Są one logiczne.

Zwrócić też należy uwagę na fakt, iż naniesienia te zostały dokonane innym charakterem pisma niż zapisy pozostałych kwot, widniejących na tym zaświadczeniu, co dodatkowo potwierdza w/w wnioski biegłej.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił odwołanie J. P. w zakresie zaliczenia do podstawy wymiaru renty kwot 94.750 zł i 48.425, tj. łącznie 143.175zł.

Odwołanie zostało także oddalone w zakresie żądania zaliczenia do podstawy wymiaru renty minimalnego wynagrodzenia za okres od 25.05.1989r. do 1997r.

Z akt rentowych wynika, że J. P. był zatrudniony w okresie od 8.11.1976r. do 24.05.1989r., wobec czego mógł wykazać i wykazał zarobki tylko z tego okresu, a skoro od 25.05.1989r. nie uzyskiwał żadnych kwot i nie pozostawał w stosunku pracy, nie można mu przyjmować żadnego wynagrodzenia.

Przepis art. 15 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pozwala bowiem na przyjęcie minimalnego wynagrodzenia tylko wówczas, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty.

W niniejszej sprawie J. P. domagał się również przyjęcia do podstawy wymiaru renty zarobków z lat 1976-1989, w tym za styczeń i luty 1988r. minimalnego wynagrodzenia oraz wyliczenia WWPW wg wersji najkorzystniejszej.

W tym zakresie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu księgowości, H. G., celem ustalenia wysokości zarobków uzyskiwanych przez J. P. w latach 1976-1989 oraz celem wyliczenia WWPW wg wszystkich wersji i podstawy wymiaru renty wg wersji najkorzystniejszej.

W opinii z dnia 10.06.2013r. biegła wskazała kwoty tych wynagrodzeń. Są to następujące kwoty: za 1976 r. kwota 2 120zł, za 1977 r. kwota 16 000zł, za 1978 r. kwota 18 400 zł, za 1979 r. kwota 20 800 zł, za 1980 r. kwota 24 000 zł, za 1981 r. kwota 28 800 zł, za 1982 r. kwota 48 000 zł, za 1983 r. kwota 64 800 zł, za 1984 r. kwota 64 800 zł, za 1985 r. kwota 64 800 zł, za 1986 r. kwota 64 800 zł, za 1987 r. kwota 84 000 zł, za 1988 r. kwota 827 621 zł, za 1989 r. kwota 493 783 zł.

Organ rentowy nie kwestionował w/w kwot. Również odwołujący nie zgłaszał do nich zastrzeżeń, za wyjątkiem roku 1989, bowiem, jak już wcześniej wskazano, domagał się dodatkowo przyjęcia kwoty 143.175zł. Sąd, z przyczyn wskazanych wyżej, oddalił jednak odwołanie w zakresie żądania zaliczenia tej kwoty.

Sąd podzielił wyliczenia biegłej H. G. i wskazane przez nią kwoty wynagrodzeń uznał za prawidłowe. Zostały one wyliczone w oparciu o dokumentację zawartą w aktach rentowych odwołującego i uwzględniają wyniki dotychczas toczących się postępowań sądowych, w których Sąd uwzględniał odwołującemu dodatkowe kwoty. Wyliczenia te uwzględniają też minimalne wynagrodzenie za styczeń i luty 1988r., za które odwołujący nie złożył zaświadczenia o zarobkach. Minimalne wynagrodzenie w styczniu 1988r. wynosiło 9.000zł a w lutym 1988r. wynosiło kwotę 8.690zł.

Przy przyjęciu w/w sum wynagrodzeń biegła wyliczyła WWPW. Opinia biegłej na str. 5 (k. 89a.s.) przedstawia wyliczenia WWPW a wskaźnik ten wynosi 14,98% i został wyliczony z lat 1988-1997. Żadna ze stron nie zgłaszała zastrzeżeń co do matematycznych wyliczeń biegłej. Zostały one dokonane zgodnie z zasadami przewidzianymi w art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dlatego Sąd je podziela.

Biegła dokonała również waloryzacji podstawy wymiaru renty, opinia zawiera także w tym zakresie stosowne wyliczenia i Sąd je uznaje za wiarygodne. Do powyższych wyliczeń żadna ze stron nie wносиła zastrzeżeń.

J. P. zgłaszał natomiast zastrzeżenia do opinii w innym zakresie, bowiem podnosił, że biegła nie wyliczyła WWPW wg wszystkich wersji, chociaż była do tego zobowiązana przez Sąd w tezie dowodowej.

Zdaniem Sądu nie można podzielić tych zastrzeżeń. Z opinii wynika bowiem, że biegła brała pod uwagę wszystkie warianty, stosownie do art. 111 i 15 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i przyjęła najkorzystniejszy wariant.

Biegła wskazała, że brak jest możliwości ustalenia podstawy z 20 lat kalendarzowych albowiem odwołujący nie posiada takiego stażu i tak jest rzeczywiście, bowiem jego okres zatrudnienia jest krótszy niż 20 lat.

Nadto biegła wskazała, że nie ustalała wskaźnika z 10 kolejnych lat kalendarzowych z ostatnich 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie renty albowiem w tym okresie odwołujący nie podlegał ubezpieczeniom społecznym. Wobec faktu, iż odwołujący po 1989r. nie podlegał już ubezpieczeniom społecznym, rzeczywiście nie można wyliczyć WWPW z w/w okresu.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że WWPW wyliczony z lat 1988-1997 na 14,98% jest najkorzystniejszym wskaźnikiem. Ponieważ w zaskarżonej decyzji ZUS przyjął mniejszy WWPW, decyzja w tym zakresie podlegała zmianie.

Podkreślić trzeba, że J. P. w niniejszym postępowaniu nie domagał się przyjęcia WWPW wyliczonego na nowo, lecz WWPW przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru renty z tytułu wypadku przy pracy, tj. 135,50%. Żądanie to, jak już wskazano wyżej, zostało oddalone.

Mając na uwadze całokształt w/w okoliczności i rozważań Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i do podstawy wymiaru renty przyjął kwoty wynagrodzeń za okres od 08.11.1976r. do 24.05.1989r. i WWPW 14,98%, a w pozostałej części odwołanie oddalił. Z akt rentowych J. P. i odpowiedzi na odwołanie wynika, że już po wniesieniu odwołania organ rentowy uwzględnił częściowo żądanie odwołującego, bowiem decyzją z dnia 16.12.2010r. dokonano ponownego przeliczenia podstawy wymiaru renty z ogólnego stanu zdrowia, z uwzględnieniem w/w kwot premii za 1989r. w łącznej kwocie 69.100zł, co spowodowało zwiększenie wynagrodzenia za ten rok do wysokości 493.783zł, a tym samym zwiększenie WWPW do 14,70%. Przeliczenia renty dokonano od 11.01.2008r., tj. od dnia jej przyznania. Sąd mimo tego w wyroku wyraźnie wskazał kwoty za każdy rok, chociaż niektóre z tych kwot już zostały przyjęte przez ZUS, aby zakres rozstrzygnięcia był bardziej czytelny dla odwołującego.

Z tych względów w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 i 2 kpc orzeczono jak w sentencji.